

N:o 174.

Af herr **C. Wallis**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t angående vissa grunder vid ifrågasatt revision af bevillningslagstiftningen.

Den så kallade progressiva beskattningen har vunnit ett så stort antal förespråkare därför, att den vid inkomstskattens fördelning på de skattdragande söker att så vidt möjligt göra fördelningen rättvis, d. v. s. fördela skattebördan så, att den drabbar i förhållande till skatteförmågan. Att detta ej sker genom den så kallade proportionerliga skatten, hvilken endast fördelar skatten i förhållande till inkomstens storlek, är allmänt erkänt, och detta erkännande har i vår liksom i andra länders beskattningslagstiftning också redan vunnit uttryck genom tillämpningen af den så kallade degressiva beskattningen, hvarigenom de små inkomsterna vid beskattningen skonas, så att de endera gå fria från skatten eller också beskattas relativt lägre än de större inkomsterna. Den idé, som ligger till grund för den progressiva beskattningen, har också vunnit erkännande derigenom, att i många länders (exempelvis nu senast i Norges) skattelagstiftning vid den direkta skattens utgörande hänsyn tages till olika art af inkomst, så att de arter af inkomst, som äro förknäade med större skatteförmåga, äro underkastade en högre skatt än andra, hvilka, emedan af mera tillfällig natur, ej innebära samma skatteförmåga. Slutligen är genom lagen af den 24 juni 1891 uti ett af

Bih. till Riksd. Prot. 1893. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 27 Häft. (N:is 174—180). 1

Europas största kulturländer, Preussen, inkomstskatten gjord progressiv så, att den med en stigande procent drabbar inkomsten, ju större denna är.

Härtill kommer, att Riksdagens Andra Kammare vid förlidet års lagtima riksdag utan votering antog bevillningsutskottets förslag, »att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att — — — Kongl. Maj:t täcktes taga under öfvervägande — — huru vida icke den direkta skatt, som för närvarande utgår som bevillning af inkomst, skulle lämpligen kunna så — — ordnas, att den bestämdes att utgå med viss procent högre för den större och lägre för den mindre inkomsten eller olika för olika slag af inkomst». I den debatt, som föregick detta kammarens beslut, gjordes mot den progressiva beskattningens införande i vårt land endast den invändningen, att, då fördelningen af förmögenheten i Sverige vore så jemn, den progressiva beskattningen ej skulle komma att tillföra staten väsentligen förökad inkomst, utan att för de större inkomsterna kännas som en olidlig tunga. Då emellertid afsigten med den progressiva beskattningens införande ej är att skaffa staten större inkomst af den direkta inkomstskatten, utan endast att fördela den för statens behof nödvändig befunna direkta inkomstskattens belopp på rättvisaste och därför drägligaste möjliga sätt, så är denna invändning tydligen ej af någon vikt. Under debatten framhöllos deremot från flera håll de många talande och ovederläggliga skälen för den progressiva beskattningen, och rön te dessa anföranden från en mängd af kammarens ledamöter instämmanden.

Det är sant, att vid den urtima riksdagen samma år ett förslag i samma syfte som det nu omtalade i Riksdagens Andra Kammare afslogs, men då detta ej skedde på några mot den progressiva beskattningen anförda skäl, utan till följd af kammarens flertals önskan, att ej lägga något hinder som helst i vägen för antagandet af Kongl. Maj:ts för den urtima Riksdagen framlagda härordningsförslag, så torde med skäl kunna antagas, att Andra Kammarens åsigt i sjelfva principfrågan, om önskvärdheten af införandet af progressiv beskattning, ej undergått förändring sedan dess beslut vid lagtima riksdagen förra året.

Då slutligen, för så vidt den finansplan, som af Kongl. Maj:t föreslagits för betäckandet af de ökade utgifter, som det kongl. härordningsförslagets antagande med nödvändighet medför, skall komma till utförande, inkomstskatten kommer att spela en långt större rol i vårt beskattningsväsende än hittills varit fallet, och således inkomst-

skattens rättvisa fördelning efter skatteförmågan blir ett i allt högre grad eftersträfvansvärdt mål, så vågar jag vördsamligen hemställa,

att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t ingå med anhållan att vid den blifvande revisionen af bevillningslagstiftningen, som i Kongl. Maj:ts nådiga proposition angående statsverkets tillstånd och behof till innevarande Riksdag är stäld i utsigt, hänsyn måtte tagas dertill, att den direkta skatt, som för närvarande utgår som bevillning af inkomst, ordnas så, att den bestämmes att utgå med viss procent högre för den större och lägre för den mindre inkomsten, samt med högre procent för inkomst af säkrare beskaffenhet och med lägre procent för inkomst af mera tillfällig och osäker art.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 28 januari 1893.

Curt Wallis.